

Í MELDRINUM

Jan Erik Dyrhuus Poulsen

Sat saman við Amager-manninum

LAGNA – Eg sat ósekur ákærdur fyri neyðtøku á ringastu deldini í Vestre Fængsel millum fólk, sum øll høvdu dripið minst eitt menniskja, sigur Jan Erik Dyrhuus Poulsen, sum í hinari vikuni varð frídømdur fyri neyðtøku. Nú er hann farin aftur til Noregs, tí stjóri hansara hevur hildið starvið leyst. Hon visti alla tíðina, at hann var ósekur

Randi Jacobsen

Mikudagurin 26. oktober var ein stórur dagur í lívinum hjá Jan Eriki Dyrhuus Poulsen.

Hendan dagin frídømdi Eystari landsrættur hann fyri neyðtøku, og fyri fyrstu ferð í meira enn fimm mánaðir kundi hann sum friur maður ganga á gøtuni.

Fríðømingin var ein sigur, men tað tekur tíð at sleikja sárini og koma fyri seg aftur bæði sálarliga, likamliga og figgjarliga.

– Eingin kann hugsa sær til, hvussu ræðuligt tað er at sita varðhaldsfongslaður í heilar fimm mánaðir fyri neyðtøku, sum eg ikki hevði funnið uppá at gjørt, sigur Jan Erik Dyrhuus Poulsen.

Føroya rættur dømdi hann sekan og dømdi hann til hálvtt annað ára fongsulsrevsing, men í somu løtu, sum dómurinn varð feldur, kærdi hann dómin. Hann vildi reinsast og valdi at trúgva, at rættvísi fór at sigra.

Dagurin í landsrættinum rann upp, og við honum í rættinum møtti ein herur av vinfólki, sum

øll vóru sannførd um, at maðurin var ósekur.

– Eg havi ongantíð lagt hond á nakran og hevði ikki funnið uppá nakað so ljótt sum at neyðtaka eina kvinnu, sigur Jan Erik Dyrhuus Poulsen.

Helviti á jørð

Tá ið hann varð varðhaldsfongslaður 25. mai, varð hann beinanvegin fluttur niðan í Mjörkadali til sita.

Ta fyrstu vikuna sat hann avbyrgdur.

– Tað var helviti á jørð, tí eg slapp hvørki at seta meg í samband við mammu, børn míni ella nakran. Eg varð skræddur út úr samfelagnum og settur í ein kliva. Endamálið við avbyrgingini skuldi vera, at eg ikki skuldi ávirka vitni.

Hann skilir ikki, at hann ikki fekk tilboð um at tosa við sálarfrøðing.

Tíðina brúkti hann til at spæla gittar, syngja, lesa, hyggja í sjónvarp, og so bygdði hann sjálvur við hjálp frá fangavørðunum eina

venjingarhøll upp. Tað er nakað, sum eitt varðhald má hava, so tey, sum sita, kunnu halda seg í formi.

Ein tíma um dagin slapp hann út ein túr.

Nógvir vinir

Eftir at hann var komin úr avbyrgingini kundi hann fáa vitjan, og tann kvotan varð brúkt til fulnar, tí bæði vinfólk og skyldfólk vóru alla tíðina sannførd um, at hann var ósekur.

Av tí at hann ikki sat dóm men sat varðhaldsfongslaður, slepp hann ikki út aðrar tíðir enn hendan tíman um dagin. Ein, sum situr dóm, hevur fleiri rættindi.

Jan Erik Dyrhuus Poulsen sigur, at hann ongantíð var bangin fyri, at hinir fangarnir og fongslaðu í Mjörkadali fóru at koma eftir honum, hóast hann sat varðhaldsfongslaður fyri neyðtøku. Hann greiddi teimum frá, at hann var ósekur, og tey trúðu honum.

– Og eg havi bara gott at bera bæði politinum og fangavørðunum. Tey vóru sera fitt við

meg í Mjörkadali, og sjálvt ein kvinnuligur fangavørður trúði uppá meg. Eg skilji ikki, at fangavørðarnir klára hatta arbeiðið.

Útstillaður

Ein dag fekk hann knappliga at vita, at hann skuldi flytast til Danmarkar, tí varðhaldið var fult.

– Tað var heilt ræðuligt at fara í Vágarnar við politifylgi. Politistarnir vóru sivilklæddir, men øll kenna politistarnar, og har stóðu vit triggir menn fullkomiliga útstillaðir. Tað var so niðurgerandi.

Sama skilið var, tá ið teir komu til Kastrup. Har vórðu hann og ein annar settir í ein kliva at bíða í ein tíma, og koyrdur víðari til Vestre fængsel.

Teir vórðu settir á hvør sína hædd á ringastu deildini, Suðurdeildini.

– Har verða bara tey sett, sum ikki kunnu sita í einum vanligum fongsl.

Ein ræðulig deild

Jan Erik Dyrhuus Poulsen varð beinanvegin spurður av

fangavørðunum, um hann ikki fríviliga vildi avbyrgjast, men hann segði kortane, tí hann varð ósekur.

– Svárið var, at vildi eg ikki tað, kundu teir ikki veita trygd fyri lívi mínum. Eg var í lívsvanda, um hinir finga at vita, hví eg var har.

Tá ið hann kom á fongsulsdeildina, segði hann, at hann sat fyri harðskap, men tað gingi bara tveir dagar, so kendu hinir sannleikan.

– Tvær ferðir varð eg álopin. Tað komu tveir menn eftir mær og søgdu, at kom eg út aftur úr klivanum, tóku teir lívið av mær.

Jan Erik Dyrhuus Poulsen vildi framvegis ikki fara í avbyrging. Hann helt eisini, at hann var so mikið sterkur maður, at hann megnaði at verja seg, um hann varð álopin.

Hann sigur, at fangavørðarnir hugdu bara hin vegin, tá ið onkur var álopin.

Viðurskiptini í danska fongslinum vóru fúl.

– Í klivanum var bara stoypt gólv, og upp eftir veggnum vóru